

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έτος πρώτον' εν' Αθήναις
που πλουτίζουν οι κηφήνες.

Χίλια εκατόσα έγδοθητα τέσσαρα

Μία να ταιριάζη βρήκx λέξι: ΚΑΙΣΑΡ

Ο Ρωμηός την εβδομάδα — μόνο μία φορά θα βγαίνει,
κι' όταν έχω έξυπνάδα — κι' όποτε μου κατεβαίνει.
Συνδρομητής δεν δέχομαι — γιατί δεν τους ανέχομαι,
κι' όσα φύλλα κι' αν κρατής — δεν παρής συνδρομητής.

Δεν θα έχουμε τεφτέρια — όπως πριν και νταραβέρια.
Γράμματα και πληρώμα — αποστέλλονται σ' εμέ.
Μές' σ' όν φόρων την άντάρα — κι' ο Ρωμηός μας μία δεκάρα,
κι' ός την δίνη όποιος θέλει — ειδ' άλλως δεν μ' ας μέλει.

Του 'Ιουλίου είκοσιμία,
κι' από γαλόνια επιδημία.

Είκοσιέξη αριθμός,
μέγας της ξέστης ο βαθμός.

Και πάλι χύσις νέα
των γαλογιών γενναία.

Πάλι γαλόνια άφθονα και άστρα και σπαλέταις,
πάλι πέντ' έξη στρατηγούς και ένα δυο στρατάρχας,
ταρατατάμ αρχίσανε και πάλιν η τρουμπέταις,
γιατί περνούν δυο τάγματα από συνταγματάρχας.
Ταρατατάμ πάρε και συ κι' εγώ κι' αυτός γαλόνι,
και ο προϋπολογισμός ταρατατάμ φουσκώνει.

Κανείς σε τούτη τη φουρνιά απ' έξω δεν θα μείνη
και όλοι θα ξημερωθούν μεγάλοι βαθμοφόροι,
κι' όταν πολύ ο τράχηλος του Έλληνος βαρύνη,
θα προστεθούν επίκουροι άμέσως νέοι φόροι,
για να φωνάξη ο Ρωμηός σηκώνοντας το χέρι
α' του Έλληνος ο τράχηλος ζυγόν δεν υποφέρει.

Μα 'στό θεό σας πείτε μου, γενναίοι γαλονάδες,
γιατί και πάλι των βαθμών αυτή η νέα χύσις;
μήπως έχθρους 'στά σύνορα εσφίζατε χιλιάδες;
μήπως κατεσυνερίφατε των δούλων τας αλώσεις;
μήπως ελευθερώσατε τα Γιάννηνα, την Κρήτη;
τοδλάχιστον επίσατε κανένα λωποδύτη;

Και σεΐς, άνδρες οι στρατηγοί, με τα δόχρυσά σας,
που είναι αι στρατηγικαί σκηναί σας δεν μου λέτε;
ποιά είναι τα πολεμικά ως τώρα σχέδιά σας;
ποιά είναι τα βιβλία σας κι' αι άλλαι σας μελέται;
Σε ποιά έθριαρθεύσατε μικρή άψιμαχία;
εκάματε τοδλάχιστον καμμά μονομαχία;

Α! τί 'ντροπή τόσα πλατειά δλόχρυσά γαλόνια,
τόσοι σταυροί που κρέμονται εις τ' άνδρικά σας στήθεα,
να μη θυμίζουν μια φορά τα περασμένα χρόνια,
και να μη κρύβουν μια πληγή, μα της φωτιάς αλήθεια;
Τόσα σπαθιά να τρίζουνε 'στην κάθε μια πλατεία.
τόσ' άλογα να βγάζουνε άφρους 'στην ίππασία!

Τι κρέμα 'στό καθένα σας γαλόνι οι διαβάται
να μη κυτάζουν ούτε μια πολέμου ιστορία,
και τ' άστρα που στον κόκκινο γιακά χρυσοκενιάτε
να ηναι άστρα ψεύτικα και δίχως σημασία.
Να στρέφωμε τα μάτια μας στον ούρανό και πάλι,
να 'δουμε τ' άστρα π' άφησαν μια εποχή μεγάλη.

Μα τί καιροί που 'πέρασαν, τί δοξασμένα νεζάτα!
τότε δεν ήταν εύκολο βαθμούς κανείς να πάρη,
και τα χρυσά που 'στόλίζαν του κλέφτη τη φλοκάτα
με το σπαθί του τάπεργε το κάθε παλληκάρι.
Τώρα χωρίς εις το στρατό μια μερα καν να μείνω,
θαρρώ κι' εγώ πως στρατηγός σ' εσινά θα γίνω.

Άλλ' όμως καθώς βλέπετε, πολύ 'ψηλά το 'πήρα,
ένθ' εγώ εσκόπευα μονάχα να γελάσω.
ένα ποτήρι το λοπόν γεμίζω από μπύρα,
και 'στη ύγειά σας, κύριοι σπαθάτοι, θα τ' άδειάσω.
Εύχομαι να φορέσατε και στρατηγών άστέρας,
και να περάσατε δλους μας εν στόματι ραχαίρας.

